

ÜNİTE 3

Ali: Anne! Karnım acıktı. Susadım.

Anne: Geliyorum Ali. Kardeşin yemeği bitirmiş. Çorba yapıyorum.

Ali: Bacağım çok ağrıyor ya!

Anne: Doktor birkaç gün daha dayansın dedi. İki hafta sonra alçını çıkaracaklar. Bundan sonra futbol oynarken daha dikkatli ol.

Ali: Ama anne, hakem karşı takıma penaltı verdi. Onlar da gol attılar. O sinirle gözüm hiçbir şey görmedi.

Anne: Ben anlamam oğlum. Bak Ayşe Teyzenin oğlu Mustafa'ya. Çocuk dün bütün gün ders çalışmış. Dışarıya bile çıkmamış. Hiç kimseyle görüşmemiş.

Ahmet: Ama anne kimileri çok çalışır başarılı olur, kimileri zekidir çok çalışmasına gerek yoktur.

Anne: Çalışmadan başaran kimse görmedim Ahmet. Sınavların yaklaştı. Sınıfındaki herkes çalışmaya başladı. Senin de futbola ve basketbola biraz ara verip ders çalışman lazım.

Ahmet: Ohooo! Basketbol da yasaklandı, iyi mi?

Anne: Zeynep ağlıyor. Gidip bir bakayım.

Anne: Bak abisi biz geldik.

Ahmet: Of anne yaa, zaten başım ağrıyor.

Anne: Hanımış benim yavrum, neredeymiş? Ağlama, ağlama canım benim. Gel sana masal anlatayım. Bir varmış bir yokmuş, develer tellal iken pireler berber iken... Ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallarken... Ahmet adında yaramaz bir çocuk varmış.

Ahmet: Anne ya!

Anne: Bir gün futbol oynarken düşmüş, bacağını kırmış. Annesi onu doktora götürmüş. Doktor ona ilaç yazmış. Ahmet ilaçların bazılarını içmiş, bazılarını içmemiş. Annesini çok üzmüş.

Ahmet: En iyisi ben biraz uyuyayım. Bu masal çok sıkıcı olmaya başladı.

Anne: Dur oğlum, Zeynep uyudu. Sana yemeğini getireyim.

Ahmet: Evet anne, kurt gibi acıktım.

Anne: Yemek hazır. Birazdan komşular gelecek. Ben çay koyayım.

Ahmet: Komşular mı? Off! Niye geliyorlar ki?

Anne: Anneye öf deme! Sana geçmiş olsun diyecekler.

Ahmet: Yaa tabi tabi. Dedikoduya geliyorlar desene.

Anne: Öyle denmez anneye, çok ayıp. Terlik geliyor bak.

Ahmet: Dur anne, dur. Zaten sakatım.

Anne: Oooo! Hoş geldiniz kızlar. Buyurun buyurun içeri gelin.

Misafir1: Hoş bulduk canım. Nasılsın?

Anne: İyi diyelim iyi olsun valla. Ahmet'le uğraşıyoruz işte.

Misafir2: Evet canım duyduk, çok geçmiş olsun.

Misafir3: Nerede Ahmet? Onu da görelim.

Anne: Salonda canım. Buyurun. Ev biraz dağınık. Kusura bakmayın.

Misafir2: Canım ne kusuru. Tertemiz evin var. Daha ne olsun.

Misafir1: Ahmet, ay canım benim. Çok geçmiş olsun.

Ahmet: Sağ ol Münevver Teyze.

Misafir3: Çok ağrın var mı yavrum?

Ahmet: Biraz Gülsüm Teyze.

Misafir3: Zeliha sen bu çocuğa tavuk suyuna çorba yaptın mı? İyi gelir kemiklerine.

Anne: Ah kız keşke içse. Yaptım da içiremedim ki.

Misafir1: Okula da gidemiyor çocuk. Öğretmenleri de Ahmet'i sormuş bizim oğlana.

Ahmet: Rapor aldım. İki hafta daha buradayım.

Misafir2: Zeliha iki hafta demişken, geçen hafta senin üst katına yeni biri taşınmış.

Anne: Bir gürültü vardı ama biz kendi telaşımızdan bir şey duymadık. Kim gelmiş?

Misafir2: Valla ben de tanışmadım. Ama Gülsüm tanışmış. Anlatsana kız.

Misafir3: Evet ben tanıştım. Bizim kapıyı çalıp bizim çocuktan merdiven istemiş. O sırada ben çıktım kapıya da öyle tanıştık.

Anne: Eeee kimin nesiymiş?

Misafir3: Valla, kendisi öğretmenmiş. Kocası da doktormuş. 3 yıllık evlilermiş.

Misafir1: Ee çocukları da vardır o zaman.

Misafir3: Yok kız daha çocukları yokmuş.

Misafir1: Neden yokmuş?

Misafir3: Ne bileyim yahu, istemiyorlar demek ki.

Hepsi: Cık cık cık.

Misafir3: Ayıp kız, herkesin kendi hayatı.

Anne: Öyle canım, Allah gönüllerine göre versin. Biz de bir şey demedik zaten.

Misafir2: Hafta sonu hoş geldin demeye gidelim.

Misafir3: Doktor Bey dağcılıkla uğraşıyormuş. Bu hafta sonu kamp yapmaya gideceklermiş.

Anne: Ayy, ne güzel!

Ahmet: Anne ben sporla uğraşınca kızılıyorsun, başkası yapınca ne güzel diyorsun.

Anne: Ahmet, oğlum sen de doktor ol. Ondan sonra ister voleybol oyna, ister hentbol, istersen sörf yap.

Misafir1: Ayy âlemsin Zeliha.

Misafir1: Biz artık kalkalım. Ahmetciğim tekrar çok geçmiş olsun canım. Derslerinde başarılar.

Ahmet: Sağ ol Münevver teyze. Hakan'a selam söyle.

Misafir1: Söylerim canım. Hadi Zeliha, görüşürüz.

Misafir2-3: Görüşürüz Zeliha.

Anne: Ayağınıza sağlık kızlar.

Anne: Ay ne unuttular acaba?

Anne: Aaa sen miydin Cemil? Hayırdır niye böyle erken geldin?

Baba: Ne erkeni Zeliha? Saat beş oldu.

Anne: Aaa ne kadar çabuk geçti zaman. Ben hemen yemek hazırlayayım.

Cemil: Dur, ellerimi yıkayım ben de yardıma geleyim. Ahmet nasılsın oğlum?

Ahmet: İyiyim babacığım, sabahtan akşama kadar yattım işte.

Cemil: İyi yaptın oğlum, dinlenmen lazım.

Anne: Salata malzemeleri burada Cemil.

Cemil: Neden sirke kokuyor mutfak?

Anne: Marulu sirkeli suda bekletince mikropları ölüyormuş. Ben de beklettim biraz.

Cemil: Sen de her duyduğuna inanıyorsun.

Anne: Yok yok doğru bu, sen benim işime karışma. Eee nasıl geçti günün?

Cemil: Biraz yorucuydu. Birlikte çalıştığım arkadaşımın kızı rahatsızlanmış. O yüzden bugün gelememiş. Onun işlerini de ben yaptım.

Anne: Aaa geçmiş olsun. Neyi varmış?

Cemil: Bilmiyorum, konuşmadım.

Anne: Bizim üst kata da yeni komşular taşınmış.

Cemil: Öyle mi? Hoş gelmişler.

Anne: Kadın öğretmenmiş. Adam da doktormuş. Üç senedir evlilermiş.

Cemil: Hanım, bize ne bunlardan. Güle güle otursunlar evlerinde.

Anne: Aman, seninle de bir şey konuşulmuyor. Her neyse, bir gün onlara ziyarete gidelim.

Cemil: Olur, sen arkadaşlarınla gidersin. Bir de hediye alırsın. Ahmet ne yaptı akşama kadar?

Anne: Nazlanıp durdu. Anne acıktım, anne susadım, anne ilaç getir, anne su getir.

Ahmet: Anne! Acıktım!